

което наставя привечеръ — въ душата ми заговаря споменъ по твоята женствена грижа. Поласкай ли ме вечерникътъ за сънъ — струва ми се твоята грижлива ржка глади челото ми за отидихъ.

И обикнахъ небето, както обичамъ очитѣ ти. Плененъ съмъ отъ мълчанието, както е запленена душата ми отъ твоята женственостъ. Влюбенъ съмъ въ вечерника, както е влюбено цѣлото ми сщество въ твоята хубава и нѣжна ржка.

* * *

Зора се сипва. Небето се смѣй, както засмѣно ме гледаха твоитѣ сини очи, когато ми казаха, че те любя. И неznamъ защо отъ тогава: спомня ли си за тебъ, азъ се чувствувамъ, че летя въ небесата, Гледамъ ли презъ цѣвнали вѣйки небето — сякашъ виждамъ твоитѣ очи. Кога за пръвъ пжтъ срѣцнахъ погледа ти — стори ми се: виждамъ презъ цѣвналия багренъ синето небе надъ роденъ край. Днесъ кога съзерцавамъ небето презъ цѣвнали клонки — оживѣватъ очитѣ ти предъ мене. Твоитѣ очи сж небето на моя роденъ край.

Сега азъ разбирамъ думитѣ на Хюго:

— Да любишъ — то е да си въ небесата.

И завършва;

— Да те любятъ — то е да си въ рая.

Азъ съмъ въ небесата; а отдъхвамъ подъ ароматнитѣ сѣнки на палмитѣ въ рая.

14.

Времето се промѣня.

Облаци се тъмнѣятъ далече, въ утренни небо-склони.

Ще чакамъ ли още много, мила Елена, твоего пристигане?

Дано по-скоро ме срѣцнатъ топлиѣ погледи на твоитѣ лазурни очи Инъкъ азъ гаснѣя. Презъ дългитѣ